

ELSŐ KÖTET

Toronto
1970. január—július

RÍMTELEN SZONETTEK FAJOMRÓL (1)

Megkoronáztam csúf rovarfejem
s érthetetlen távolok közepére
képzelttem magam, villanásaim
nyugodt öröklét hiú mércejének;

előret-hátrát, fent-lentet hadartam
egy gömbalakú világban s a torz
belsőt külsőnek kivetítve, büszkén
hevertem el saját agyrémemen;

ájulatos szépségű vers-sorokba
burkoltam egykor földdé és nyirokká,
kukacokká bomlandó testedet...

(Téboly nyűgöz mindannyiunkat itt e
golyón, akik fertőzve öntudattal
annyit sem értünk, mint egy zöld levél.)

Január 8.

RÍMTELEN SZONETTEK FAJOMRÓL (2)

Hiába hullámsunk az Úr spirális
hátán más csillagporszemekre és
hiába meresztjük szemünk előre
s hátra az idők pengő húrjain,

új láthatárt nem nyerünk, csak a régi
szűk terjed változatlanul, saját
korcs létünket fröcsköljük szerteséjjel,
gerincünk s agyunk mélyén lappanót...

Húsunkból merevült! Az meg a vak,
kegyetlenül keringő szerkezet
utóda: egy még ősi, eredendőbb

bűn büntetése — Isten ükapjáé,
ki a semmiből anyaggá bukkott.
S mi vagyunk a betegség terjedése...

Január 10.

TESTVÉRGYILKOSSÁG

Sátán megölte
jó testvérét Istent és
elvette nevét

Január 15.

RÍMTELEN SZONETTEK FAJOMRÓL (3)

Kezdetben volt hangtalan, fénytelen,
moccanatlan emlékezettelenség.

Tavaszz-rezgések költöztek belénk
és ficákolni löktek kifelé.

Erő és mozgás lett a cél, szaladni,
felülkerülni, győzni illatos
mezőkön, s pezsgő nap alatt a nyár
sátrában öltre lelni és ölelni.

Biztonságvágyat suttogott a barlang
hűségben őszünk, felhalmozni mások
és saját kezünk romlatag gyümölcsét.

Halhatatlanság-gubót sző a tél:
holt könyvtárak csendjén dermedni vágyunk
sárguló lapokon szürkülő betűkké.

Február 7.

ÉLETÉV

A kezdet hangtalan és fénytelen
emlékezettelenség, moccanatlan —
Tavaszz-rezgések ficánkolva gyűlnek,
belénkfeszülnek s löknek kifelé —

Erő költözik izmainkba, űz
versengni, győzni s a nyár illatontó
sátrában öltre lelni és ölelni —
Biztonságról susog az ősz hűvös

barlangunk mélyén, szürke halmozásról —
Halhatatlanság-gubót sző a tél
s gerjeszti szellemünket furcsa vágyra:

hogyan meghaljunk és mégis fennmaradjunk
halott könyvtárak csendjén sárguló,
foszló lapokon szürkülő betűkként

Február 8.